

Nechybí nám knihy, ani reformy studentského života, ale vlastní život!

★ Při povinnostech do školy mnozí z nás makají, aby mohli vůbec chodit do školy. Skloubení obojího nezajímá nikoho - ani v práci ani ve škole. Do nudné školy chodíme s nadějí, že díky titulu získáme společenské uznání, nebo obstojíme v *konkurenci* o lépe placené zaměstnání. Je to zhodnocování kapitálu, které vymezuje jakým způsobem si konkurujeme, jaké potřeby jsou standardní, jaké vzdělání jsme si nuceni volit, v jakých sektorech ekonomiky se snažíme uplatnit, abychom se uživilí a začlenili se do této společnosti!

★ Ve škole se necháváme krmit mnoha prorežimními tlachy. Například antirasistické přednášky voyersky konzumované bílými studenty trapně zakrývají buržoazní kulturu univerzit a dynamiku třídní společnosti, na jejímž dně skončila řada Romů. Nejrůznější socdemácké kritiky jsou totiž součástí pluralistického spektaklu idejí. Občas se sice na školách vyskytne podvrtná kritika, ale je ihned kooptována jako výjimka potvrzující rutinu demokracie a radikálům je umožněno se vyprávět aniž by něco ovlivnili!

★ Školou jsme vychováni k pracovní disciplíně a loajalitě k řádu! Skrze systém vzdělávání nás má stát pod kontrolou. Ve škole se podřizujeme paternalistickému autoritářství nebo konformitě vynucované jemnými praktikami. Každý sektor školství si systematicky tvaruje pracovní sílu podle oboru. Na učňáku se oceňuje zručnost budoucích dělníků a na vysoké se většinou cvičí odpovědnost k plnění dlouhodobých úkolů nebo formální a vědomostní dovednosti. Lijeme si do hlav předepsané učivo, protože si jeho prostřednictvím zvyšujeme svou šanci na lepší práci. Učivo je však často odtržené od našich zájmů, zkušeností a bezprostřední užitečnosti. Seberealizace mimo rámec reprodukce systému je ve školství minimální. Není možné učinit školství imunním vůči kapitalismu pomocí demokratizování škol, ale je třeba ho zničit spolu s kapitalismem!

★ Bez vyhlídek na dosažení alespoň životního standardu (např. v oblasti bydlení) našich rodičů nám někteří rodičové vytýkají neschopnost se zavčas osamostatnit... Lidumilní spolužáci z buržoazních rodin však vidí současnou situaci pozitivně!

★ Mizerné mzdy na brigádách se nevyšly již několik let a kromě buržoustů se na nás přizívají i zprostředkovatelské agentury. Námí vykonanou práci prodává zaměstnavatel za víc než kolik nám zaplatil a takto rozmnožuje zisk a majetek firmy. Svoji práci zálohujeme šéfům, kteří nám většinou zaplatí až za týden či za měsíc. Reprodukujeme vlastní odtrženost od prostředků výroby a nutnost opakovaně prodávat vlastní pracovní sílu. Odcizená práce, vykonávaná tak jak šéf píská, je pro nás pouze prostředkem a její výsledky se obrací proti nám - od indoktrinace ve škole až po zboží, jež si kvůli obdržené mzdě nemůžeme ani koupit. Kapitál je totiž tím větší nakolik zaměstnavatel ušetří na pracovní síle!

★ Jako třída existujeme a konzumujeme, jsme zaměstnáváni či propouštěni, dle potřeb zhodnocování kapitálu. Někdy jsme coby brigádníci využíváni jako konkurence pro stálé zaměstnance. Někdy jsme nuceni brát práci načerno, kterou nám občas nezaplatí. Příplatků za práci o svátcích, v noci či o víkendech se dočkáme málokdy. Od nestudujících prodáváčů pracovní síly se o moc nelíšíme a na brigádách vidíme nevábnou budoucnost, která jednou zcela zaplní náš život! Pevně daná dělba práce však separuje celou společnost. Činí například akademika arogantním vůči manuálně pracujícím - a ten si zase stěžuje na praktickou nepoužitelnost teoretických okecávačů z univerzit!

★ Vzájemná konkurence podnikatelů je nutí k neustálé snaze socializovat náklady a privatizovat zisky - ke snižování příspěvání na veřejné výdaje, nebo naopak k úsilí o daňové úlevy a státní injekce do svých podniků, což dále navyšuje konkurenci mezi námi a pomáhá buržoustům snižovat mzdy, rozdělovat nás a udržovat nás disciplinovaně! A tak se někteří pracující dívají skrze ideologické brýle buržoazního zájmu na nás studenty jako na vyžírky státní kasy, protože jsme ziskoví (pro tzv. národní ekonomiku) jen částečně a ne hned. Jiní studenti závidí přidělené koleje studentům ze zahraničí. Za kopírování a tisknutí vlastních věcí platíme část firmě zastupující autorská práva hrstky autorů. Jsme nuceni si kupovat povinně čtené knihy, o jejichž obsahu nestojíme. Současně se všeobecným zdražováním na nás stát postupně přesouvá náklady na studium. Do školy by však většina z nás nechodila, pokud bychom měli jistotu, že se uplatníme a získáme i jiným způsobem informace a dovednosti k činnostem, jejichž vykonávání by nás bavilo. Útok na naši životní úroveň sahá od zdražování jízdného až po pokusy zavést školné.

★ Konkurence o pracovní místa probíhá již během studia. Někteří z nás si zvyšují pracovní šance hromaděním titulů, certifikátů, apod. Další si pilují dovednosti účastí na školních soutěžích a projektech. A to někdy i s očekáváním, že zvýší prodejnost své pracovní síly tím, že si tuto aktivitu zanesou do životopisu. Jiní se zdarma účastní nebo brigádníci na banálních výzkumech nebo jsou asistujícími poskoky profesorů. Další si cíleně vytváří síť známostí mezi vyučujícími, aby se dostali k jejich zkušenostem nebo si zvýšili šanci na zaměstnání na univerzitě. Jiní si budují místo ve firmách již při studiu, aby v boji o solidní zaměstnání obstáli. Tito dřiči, kteří předstihli ostatní díky lepšímu zázemí v rodině nebo kvůli neochotě mnohých proletářů se účastnit krysích závodů, jsou pak představováni jako příklad kariérního úspěchu. Nikdy však nejsme dost dobří a jsme nuceni se kvůli zhodnocování kapitálu někam hnát!

★ Možnosti našeho jednotlivého uplatnění závisí, nejen na poměru sil mezi třídami, ale především na aktuálním počtu a druhu nabízených pracovních míst, které kapitál vytvořil za účelem svého zhodnocování. Přetahování o hranice lidskosti však skončí jedině zrušením soukromého vlastnictví, zrušením dělby práce a výroby pro směnu, kdy se nebudeme dělit na profesory a studenty, na šéfy a zaměstnance. Volnočasový konzum i frustrace v ubíjející práci a ve škole *zmizí*, když budeme produktivní přímo pro lidské potřeby a začneme rozhodovat o podmínkách výroby i vzdělání. Teprve změnou společenských vztahů můžeme vytvořit lidskou komunitu, která nebude rozdělována protichůdnými zájmy!

★ K tomuto cíli můžeme dojít jen skrze kolektivní boje, kdy budeme usilovat o přímé uspokojování svých potřeb mimo jakákoliv zprostředkování, jakými jsou peníze, studentské parlamenty či akademické senáty nebo odbory, jež se nás snaží vždy zkrátit a zatáhnout do nekonečného vyjednávání o formě stávající mizérie. Při řešeních svých problémů musíme zahodit dosavadní role studenta, učitelky, nezaměstnaného či uklízečky a hájit společně své zájmy napříč pracovištěm, komunitou a školou s cílem podvrátit dosavadní vztahy směny a vykořisťování!

**MUSÍME ZMĚNIT VZTAHY, KTERÉ JSOU PŮVODCEM NAŠÍ MIZÉRIE!
NEBOJUJME ZA LEPŠÍ ŠKOLSTVÍ, ALE PROTI ŠKOLSTVÍ!
NEBOJUJME ZA SCHŮDNĚJŠÍ VYKOŘIŠŤOVÁNÍ, ALE PROTI VYKOŘIŠŤOVÁNÍ!**

• • • • •

komunikee@gmail.com

